

ansaa sig for bunden derved. De den Gang udvekslede Ord ere blevne læste op gentagne Gange, og ethvert Menneske kan selv dømmé om dem. Hvis dette ikke er en Aftale, saa klar og tydelig og bestemt, som man ved mundtlige Udtalelser her i Rigsdagen overhovedet kan træffe dem, saa hører alting op. Dermed er den Udvej at bruge Aftaler mellem Regering og Rigsdag som Udtryk for en opnaaet Overenskomst fremtidig afskaaren, saa gives der ingen anden Udvej end den, som svarer til, naar man i private Forhold maa have sine Overenskomster paa stemplet Papir med Vitterlighedsvidners Underskrift, saa er det Hjælpemiddel, som vi hidtil have troet at kunne ty til i Mangel af lovformelige Vedtagelser, fremtidig uanvendeligt. Jeg skal derfor til Slut sige dette, at begge disse to Sager indeholde en fornyet, presserende Opfordring for Folketinget til at sikre sig, at trufne Afgørelser overholdes, og for Finansudvalget til inden 3die Behandling paa ny at stræbe at hidføre en mere betryggende Ordning end den, der er at søge i Forhandlinger med Finansudvalget, som afbrydes, og Aftaler med Finansudvalget, som ikke holdes.

Indenrigsministeren (Bramsen): Jeg maa i Anledning af, hvad den ærede Ordfører udtalte med Hensyn til Aalborg Stiftstidende, gøre gældende, at der ikke mellem Finansudvalget og mig har været eller har kunnet være ført nogen som helst Forhandling om, til hvilke Personer og Avis afdøde Fru Rée's Privilegium skulde overdrages. Der har udelukkende været ført Forhandling om Fordelingen af Avisprivilegier i al Almindelighed. Saaledes lød ogsaa Udvalgets Anmodning eller Opfordring om Samraad. Opfordringen stemmede fuldstændig med mit eget Ønske, at vi skulde kunne komme til et Resultat, som ikke blot kunde udelukke noget saadant som det, der var sket tidligere, da der blev Uenighed mellem den daværende Indenrigsminister Hørring og Udvalget; men endog tilvejebringe Overensstemmelse om de Regler, som i Almindelighed vilde blive at følge ved kommende Lejligheder, ganske bortset fra det foreliggende Tilfælde, idet der ikke er nogen som helst Tvivl om, og heller ikke hos Finansudvalget har været nogen Antydning af Tvivl om, at Spørgsmaalet om, hvem der skulde have Privilegiet, hverken kunde eller vilde man blande sig i, det var en Sag, som maatte overlades til Ministeriet. Privilegiet er da heller ikke frataget nogen, eftersom det var uden

Ejer, og der har efter min Mening kun været een enkelt Ansøger, som disponerede over et Blad paa den Maade, at han sad inde med Forudsætningerne for, at man kunde tildele Privilegium, hvorfor jeg har indstillet, at det maatte blive de paagældende tildelt. — Dette har jeg gjort paa et Tidspunkt, da jeg ansaa det for uforvarsligt at opsætte det længere. Jeg udtalte til den ærede Ordfører ved Slutningen af den Forhandling, som jeg havde med det ærede Finansudvalg, at jeg ikke turde opsætte Afgørelsen af denne enkelte Sag og Grunden dertil. Men da det altsaa i Begyndelsen af Januar blev nødvendigt at afgøre denne Sag, medens jeg endnu ikke var kommen til den Forstaelse med d'Hrr. i al Almindelighed om Afgiftsspørgsmaalet, har jeg ladet mig det være magtpaaliggende ved den Koncession, som blev udfærdiget, netop at lade staa aabent for den Afgørelse, som jeg i December havde ønsket at træffe i Forbindelse med Finansudvalget, og som jeg ikke tvivler paa, vi med god Villie fra begge Sider ogsaa ville kunne naa til. I saa Tilfælde ville de Afgiftsregler, som vi maatte blive enige om, naar de første Gang blive bragte i Anvendelse, ogsaa af Ministeriet blive forlangt indførte for „Nordjylland“, og det mener jeg, man ikke med Urette kan kalde, at de faa tilbagevirkende Kraft. Et Privilegium, der maaske har løbet flere Aar, skal nemlig eventuelt have forandrede Bestemmelser, naar der træffes en almindelig Ordning fra Ministeriets Side, en almindelig Ordning, altsaa med den Baggrund, at den blev truffen efter forudgaaet Overensstemmelse med Rigsdagen. Jeg maa vedblivende betegne det som et Forsøg paa at vise min Beredvillighed til Overenskomst med Finansudvalget, at jeg ikke ønskede at træffe den foreliggende Afgørelse paa en saadan Maade, at ikke ogsaa den skulde kunne komme ind under den senere Ordning af Spørgsmaalet i dets Almindelighed. Der er rigtignok den Forskel, at ved kommende Overvejelser kendes Ordningen i Aalborg, og det havde været mig kært, om man havde kunnet blive enig om den almindelige Regel saaledes, at der ikke var Tale om, der kunde være blevet taget Hensyn særligt til det foreliggende Tilfælde. I det Forhold vare vi, den Gang vi forhandlede i December.

Jeg har dernæst i Bevillingen taget Hensyn til enhver i Finansudvalget fremsat Henstilling. Den ærede Ordfører har nu gjort sig bekendt med, at der staar i en Række af Ministeriets Blad-Bevillinger: